

БРАНИМИР СЪБЕВ КЪМ АДА

chitanka.info

Разказът е носител на поощрителна награда за много добро представяне в бургаския конкурс „Изкуство против дрогата“ за 2007 г.

Иво остави сака на пейката и запали цигара. Напоследък пушеше по цяла кутия на ден — сериозно количество за неговите двайсет и три години.

Часът бе седем и двайсет сутринта и зората тъкмо настъпваше в село Лозица. Повечето от жителите му вече бяха будни и отиваха да нагледат нивите и лозята си. Пътят им минаваше покрай спирката — кой пеша, кой е велосипед, кой с антично соцовозило. Иво ги следеше с меланхоличен поглед и от време на време махваше на някой познат. Ето го Васко Бонин с колелото, който му вдигна високо ръка и призовънка. Зевзек и майтапчия, Васил бе страстно увлечен по иманярството. Другото му хоби бяха змиите — отглеждаше няколко пепелянки и доеше отровата им, надявайки се един ден да я продаде скъпо и прескъпо. Премина и Вальо Крачунов с рейса и му бипна с клаксона. Вальо Крачунов беше селският Казанова, майстор готвач и абсолютен двойник на писателя Паулу Коелю. Ето го и Митко Събака с разнебитения москвич, ето го и Олег с вечното ЧЗ, Генчо, Митю Санкин, Чавдар Недялков... В родното село на баща му почти всички го познаваха, а той самият познаваше едва неколцина. Иво бе живял тук до седмата си година, след което се премести с родителите си в Свищов. По ирония на съдбата колкото пъти дойдеше тук, все се намираха хора, които го поздравяваха, защото го помнеха, а той самият не помнеше почти никой. Питаша как са родителите му, майтапеха се, удивляваха се колко е пораснал. Когато беше в прогимназията и си идваше на село само за ваканциите, Ивайло се смееше, когато му казваха, че е пораснал и го тупаха по главата. Щом навлезе в пубертета, фамилиарното държане на непознати хора го дразнеше и изнервяше. Сега, вече пораснал достатъчно, той не обръщаше внимание на изтърканите приказки на хората и ги подминаваше с

безразличие. Всъщност, напоследък подминаваше с безразличие много неща — бе преживял немалко за все още младия си живот.

Иво хвърли фасата на шосето и погледна часовника. Беше седем и двайсет и пет — оставаха още двайсет минути, докато дойде рейсът от Никопол за Свищов. Внезапно, сякаш от нищото изскочи бяла жигула, от която се лееха мазни цигански кючеци. Жигулата наби спирачки пред Иво и страничният прозорец се свали. Вътре имаше две лица от ромски произход — единият около трийсетгодишен, другият към петдесетте. Вероятно бяха баща и син — слаби, с изпъкнали скули и гъсти мустаци.

— Брато, за Свищоу ли си! — надвика оркестъра в колата по-младият. — Скачай, ши тъ закаръми! Натам сми! Десет лева само.

Иво поклати глава. Десет лева си беше пладнешки обир, при положение че след малко щеше да дойде автобусът, който щеше да го закара за пет.

— Не, благодаря, няма нужда — учтиво, но непреклонно отказа той.

— Чау, брат ми! — извика младият и отпраши с мръсна газ към Свищов.

Ивайло завърши средното си образование в СОУ „Цветан Радославов“ в родния си град. Кандидатства в Стопанската академия в Свищов с литература, но го скъсаха и през януари влезе в казармата. След като служи една година, се уволни и започна да се готви усилено, за да кандидатства повторно. Изкара на изпита тройка, не успя да влезе поради слаб начален бал и реши, че ще се справи някак в живота и само със средно образование. Ходеше по складовете на едро, бачкаше като общак по строежите и на разкопките в местността Паметниците, една година работи като шлосер в ЗХО. Последваха масови съкращения и в момента беше нощен пазач. Ивайло не беше амбициозен човек и напоследък бе свикнал да гледа философски на живота — вярваше, че всеки има своето място под слънцето, независимо с какво се занимава и колко изкарва.

Мислите му бяха прекъснати от втора кола, която изскочи от завоя, намали и спря пред него. Беше очукан фолксваген „Джета“, направен на такси. Шофьорът отвори вратата и попита:

— За Свищов ли си?

— Да — отвърна късо Ивайло.

— Влез, ще те закарам на цената на билета.

Много шофьори на такситата пътуваха с колите си между градовете и возеха на цената на автобусния билет. Ивайло обаче поклати глава.

— Хайде де! — изнервяше се шофьора.

— Не — твърдо каза Иво.

Шофьорът реши повече да не се занимава с хлапето — изглеждаше ячко. Задоволи се само тихо да изпсува през зъби и продължи. Иво замислено поглади бицепса си. Откакто се уволни от казармата ходеше на фитнес и мускулите вече се очертаваха осезателно под кожата му яке. Със своите метър и осемдесет и осем и деветдесет и седем кила определено будеше респект.

Родителите на Ивайло се развеدهа, когато бе едва на девет. Майка му спечели делото и отгледа Ивайло сама. Баща му се появяваше веднъж в месеца, колкото да види за няколко часа сина си и да даде издръжката. Между родителите вече не съществуваше нищо — те се търпяха един друг само заради детето. Скоро след развода баща му се пенсионира и заживя в родното си село — Лозица. Селото бе малко — вече едва наброяваше двеста души. Намираще се в Плевенска област, община Никопол и жителите му бяха предимно старци. Когато имаше възможност, Ивайло отиваше до село да помогне на баща си с гроздето, царевицата, да постегнат къщата. Все пак татко му беше съвсем сам — бабата и дядото на Иво бяха починали отдавна.

Ивайло тъкмо поглеждаше часовника си — беше осем без двайсет, когато пред него леко спря новичък тъмносин нисан „Блубърд“. Стъклото се спусна автоматично и отвътре го погледна страхотна жена. Беше около двайсет и пет-шест годишна, облечена в строг сив дамски костюм. Имаше тясно, красиво лице, обрамчено с черна коса. Очилата ѝ се крепяха на тънко, фино носле, а зад тях го гледаха очи с цвят на изумруд. Личеше си, че момичето няма никакви проблеми от финансово естество.

— Качвай се — подкани го тя с лъчезарна усмивка.

— Накъде? — усмихна се в отговор Иво.

— Накъдето и да е.

Ивайло я загледа продължително. В душата му се бореха противоречиви чувства. Той тръсна глава.

— Не. Вървете. Моля ви.

Момичето го изглежда стъписано — не беше очаквало отказ. После стисна ядно устни, вдигна прозореца и настъпи гневно нисана. Иво я проследи с тъжен поглед. Беше си спомнил за Диана.

С Диана се познаваха още от деца. Израснаха един до друг, неразделни във всичко — в игрите, в училище, дори в пакостите. Когато станаха десети клас, приятелството им прерасна в любов — чиста и неподправена. Диана беше стройно, високо момиче — почти метър и осемдесет, с дълга тъмноруса коса и зелени очи. Иво замижа, спомняйки си сладките моменти, когато двамата успяваха да останат *сами*. Това се случваше по-често в дома на Иво, когато майка му бе на работа, и много рядко в дома на Диана. Тя имаше малка сестричка — прекалено любопитно хлапе, докато Ивайло беше единствено дете, живееше сам с майка си и разполагаше по-често с терен.

След завършването им в СОУ „Цветан Радославов“ Диана успя да влезе от раз в Софийския и записа право. Голямото разстояние от София до Свищов терзаеше двамата влюбени, но за сметка на това редките срещи ги правеха много по-всеотдайни един към друг.

Рейсът за Свищов най-сетне пристигна с осемминутно закъснение. Иво си взе сака, пое дълбоко дъх и се запъти към раздрънкания „Чавдар“. Вътре нямаше абсолютно никого — само шофьорът. Идеално — Ивайло не обичаше много хора на едно място. Още по-малко пък сега. Шофьорът бе мъж в края на трийсетте, рус, започващ да оплешивява и да трупа излишни килограми.

— Накъде? — попита той, обръщайки се към първия пътник за деня. Щом го видя кой е, замръзна.

Ивайло гледеше шофьора от упор, втренчено, с неподправена омраза. Човекът пред него се казваше Трифон Василев Трифонов. Преди три години Диана завърши втори курс и Иво се бе разбрал с нея вместо за Свищов тя да хване рейса до Никопол и оттам да пристигне в селото на баща му. Да направят уважение на възрастния човек, да се почерпят, да преспят и на другия ден да си тръгнат заедно за Свищов. Диана изпълни точно указанията и всичко вървеше по план. Докато пътуваше от Никопол до Лозица обаче, в рейса бяха само тя и

шофьорът Трифон. Тя не можеше да знае, че сутринта вместо закуска или кафе шофьорът си беше направил с помощта на личната карта две дебели линии амфетамин и ги бе изшмъркал с удоволствие в тоалетната на никополската автогара. Превъзбуден от наркотиците, Трифон се реши на нещо, което никой никога не трябва да прави. Отби автобуса встрани от пътя на няколко километра преди селото, вкара няколко шамара на Диана, просна я на пода на рейса и я изнасили, запушил устата ѝ. След като свърши, изнасилването му се видя недостатъчно и я преби от бой. После я нарами и изхвърли в близките храсти. Хладнокръвно подмина спирка село Лозица и остави с отворена уста Ивайло и баща му, гледащи празния рейс. Иво веднага набра джиесема на Диана. Той звънеше ли звънеше в чантичката ѝ, захвърлена до нея в храстите, но момичето беше в безсъзнание. Случайно оттам мина бай Методи Тупала, лозишки чешит. Чул звъна на телефона, глътнал си езика при ужасната гледка, която представлявало момичето, но успял да отвори дамската ѝ чантичка, да изрови телефона отвътре и да се разбере криво-ляво с момчето отсреща.

После историята бе ясна. Полицията веднага разкри извършителя и срещу него беше заведено дело. Закараха Диана в болницата в Плевен, но тя не можа да свидетелства — беше изпаднала в кома. Никой не се сети да направи тест за наркотици на шофьора. Потърпевшият Трифон обаче имаше приятел лекар и се изхитри онзи да му издаде жълта книжка срещу солиден рушвет. Прокуратурата прие Трифон за луд и го тикнаха в затвора само за 30 месеца. После излезе от панделата и от ДАП Никопол отново го взеха на работа поради липса на кадри. Родителите на Диана вече не си продумваха с Ивайло — те мълчаливо го обвиняваха за съдбата на дъщеря си. А той редовно ходеше на свиждане на своята любима, гледайки я как спи непробудно в комата.

Иво мълчеше и гледаше свиреп. После бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади пистолет. Един от бившите му колеги в ЗХО-то имаше познат в Русе, собственик на заложна къща. Иво се свърза с него, отиде и срещу спестяваните пет месеца 500 лева получи запазен „Зиг Зауер“ с тринайсет патрона и резервен пълнител.

Погледът на Трифон се премести от очите на Иво към дулото на пистолета, сочещо лицето му. Преди три месеца Диана бе издъхнала в

Плевен — угасна тихо, като изгоряла свещ.

— Към Ада — отговори на въпроса му Иво и започна да натиска спусъка.

Изстрелите трещяха оглушително в рейса. Куршумите се забиваха един след друг в тялото на Трифон Трифонов, пробиваха го и чупеха стъклата на шофьорската врата. По асфалта навън се сипеха късчета стъкло, подобни на кристали, на диаманти... на рубини. Шофьорът не издаде и звук — само тялото му се гърчеше, разтърсвано от предсмъртни конвулсии.

Последният изстрел беше в челото и след него Трифон падна по очи върху волана. Всичко наоколо беше в кръв. Иво хладнокръвно презареди пистолета и го прибра обратно в джоба на якето си. Взе сака и слезе по стълбичката обратно на земята. В рейса останаха само мъртвият шофьор, празният пълнител и тринайсет горещи гилзи.

След трагичния случай всички в селото съчувстваха на Ивайло и мразеха шофьора убиец. Бащата на Иво знаеше какво ще извърши сина му, но го подкрепи напълно и уведоми повечето хора от селото какво ще се случи. В Лозица имаше само един полицаи, който пристигаше само в сряда — а днес бе неделя. Е, все някой случаен човек щеше да уведоми властите за убийството в селото, но всички в Лозица щяха да си траят и да се правят, че не знаят нищо.

Иво бавно крачеше по шосето, праметнал сака през рамо. Не поглеждаше към преминаващите от време на време автомобили, не им махаше за стоп. До Свищов имаше четирийсет километра, но какво от това — все някога щеше да стигне. След няколко километра щеше да влезе в село Бяла вода, да завие надясно и после — направо, все направо... Дулото на пистолета го пареше през якето, но младежът не обръщаше внимание. Отначало мислеше да захвърли зиг зауера на пода на автобуса, но после размисли. Все пак, този пистолет струваше пет стотака, костваше му месеци здраво бачкане и не можеше да го захвърли с лека ръка.

Кой знае, току-виж в бъдеще му се наложило пак да го използва...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.